

UZASADNIENIE

Dnia 3 grudnia 2018 roku powód (...) spółka akcyjna w W. wniósł przeciwko pozwanemu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. pozew o zapłatę kwoty 1932 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 października 2018 r. do dnia zapłaty, a także złożył wniosek o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że zgłoszono mu do likwidacji szkodę z ubezpieczenia OC pojazdu M. o nr rej. (...), wynikającą ze zdarzenia z dnia 13 września 2017 r. kiedy to kierujący tym pojazdem, ubezpieczony w zakresie OC u strony powodowej, uszkodził kiperem wywrotki dach hali należący do pozwanej spółki, a położonej w S. przy ul. (...). W protokole szkody wskazano, że uszkodzenie dachu polegało na wgnieceniu jednego przęsła (żebra dachu), a sprawca w oświadczeniu podał, że uszkodził jeden ceownik blaszany po lewej stronie dachu. Wartość naprawy uszkodzonego poszycia dachu wyceniono na 1932 zł i powód taką kwotę wypłacił pozwanemu. Następnie sprawca szkody po przesłaniu zdjęć uszkodzonego dachu zakwestionował aby był on sprawcą szkody przedstawionej do naprawienia przez stronę pozwaną. Także rzeczoznawca majątkowy wskazał, że uszkodzenia przedstawione przez pozwaną nie mogły powstać od kiperera wywrotki, ponieważ byłyby zlokalizowane po bokach poszycia dachu a nie centralnie. Zdaniem powoda szkoda polegająca na uszkodzeniu trzech przęseł poszycia dachu nie mogła powstać w pierwotnie ustalonych okolicznościach, a sprawca tej szkody nie był ubezpieczony w powodowym zakładzie ubezpieczeń. W ocenie powoda świadczenie odszkodowawcze 1932 zł jest świadczeniem nienależnym. Jako podstawę prawną żądania wskazał art. 405, 410 § 1 i 410 § 2 k.c.. Wskazał też, że bezskutecznie wzywał pozwanego do zapłaty należności.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 17 grudnia 2018 roku tut. Sąd uwzględnił żądanie pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana wносиła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania. Pozwany wskazał, że powód likwidując szkodę posiadał pełną wiedzę co do zakresu wyrządzonej szkody, dysponował oświadczeniem sprawcy z dnia 13 września 2017 r. jednoznacznie wskazującym miejsce i charakter uszkodzenia. Oświadczenie sprawcy było też w mailu z dnia 8 stycznia 2018 r. wraz ze zdjęciami uszkodzeń, które ów sprawca spowodował. Mając tą dokumentację powód wypłacił w dniu 12 stycznia 2018 roku odszkodowanie. Kolejno wskazał, że przy hipotetycznym założeniu racji powoda, nie może on żądać zwrotu wypłaconego świadczenia, ponieważ spełniając je posiadał on wiedzę o okolicznościach, które stanowią podstawę zarzutu rzekomego nienależnego świadczenia. Wskazał też że uszkodzenia które widnieją na spornej dokumentacji i których sprawcą nie był K. S. (ubezpieczony od OC u powoda i którego ubezpieczenia dotyczyło zgłoszenie szkodowe), zostały naprawione przez pozwanego we własnym zakresie, a koszt naprawy wyniósł 14415,60 zł. Zdaniem pozwanego stanowi to miarodajne odniesienie do wartości szkody wyrządzonej przez K. S., gdzie wypłacone odszkodowanie i tak było relatywnie zaniżone.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 września 2017 roku w S. w hali położonej przy ul (...) doszło do uszkodzenia dachu tej hali. Właścicielem hali jest pozwana spółka. Sprawcą uszkodzenia był K. S., ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u powodowej spółki. Do uszkodzenia doszło w ten sposób, że K. S. wjechał do wnętrza hali zestawem ciągnik siodłowy M. o nr rej (...) z naczepą samowyladowczą, która hydraulicznie podniosła się do góry i w ostatnim momencie została przez K. S. zatrzymana tak, że doszło tylko do wgniecenia dachu w jednym punkcie (k. 58-60), bez rozerwania powłoki dachu. Tego samego dnia K. S. podpisał oświadczenie sprawcy szkody komunikacyjnej, gdzie podał że „podczas rozładunku nawozu naczepą została podniesiona za wysoko wskutek czego został uszkodzony jeden ceownik blaszany (został wgięty)”. W oświadczeniu tym podał on też dane swojego ubezpieczenia OC. Następnie pozwany zgłosił szkodę powodowi, wskazując że podczas rozładunku towaru został uszkodzony dach magazynu. W dniu 20 października 2017 r. powód przesłał pracownikowi pozwanego potwierdzenie przyjęcia zawiadomienia o szkodzie. Kolejno w dniu 2 stycznia 2018 r. doszło do oględzin miejsca zdarzenia z udziałem rzeczoznawcy powoda I. S. i

został spisany protokół szkody. W rubryce opis okoliczności wpisano, że „podczas wjazdu do magazynu 4 kierujący pojazdem ciężarowym dokonywał rozładunku nawozu, za wysoko podniósł naczepę co spowodowało wgniecenie poszycia, napisał oświadczenie”. Dokonujący oględzin opisał uszkodzenie jako „wgniecenie na 1 przęśle widoczne, do sprawdzenia drugie przęśle przyległe”. W trakcie oględzin sporządzono dokumentację fotograficzną, na której widoczne były inne uszkodzenia dachu, m.in. obejmujące 3 leżące obok siebie przęsła (np. k. 47). Zdjęcia te przesłano K. S., który w dniu 8 stycznia 2018 r. odpowiedział powodowi, że nie potwierdza aby spowodował uszkodzenia widoczne na przesłanych mu zdjęciach oraz że przesłał powodowi zdjęcia uszkodzenia, które spowodował oraz że jest to tylko małe wgniecenie, a nie poważne uszkodzenie. Następnie w dniu 11 stycznia 2018 r. powód dokonał wyliczenia odszkodowania na kwotę 1932 zł a w dniu 12 stycznia 2018 r. przelał tą kwotę na konto pozwanego.

Dowód:

- oświadczenie sprawcy k. 30,
- formularz zgłoszenia k. 31-32,
- pismo z 20.10.2017 r. k. 33-34,
- protokół szkody k. 35-37,
- oświadczenie k. 38,
- fotografie k. 39-50,
- korespondencja elektroniczna k. 53-55,
- wyliczenie odszkodowania k. 51,
- potwierdzenie przelewu k. 52,
- zeznania K. S. k. 100v-101

W dniu 6 lutego 2018 r. został sporządzona na zlecenia powoda opinia wskazująca że uszkodzenia trzech przęseł nie były spowodowane przez K. S. – tych samych trzech przęseł, co do których wcześniej wypowiedział się K. S. w mailu z 8 stycznia 2018 r., że tych uszkodzeń nie spowodował. Następnie powód dwukrotnie wzywał pozwanego do zwrotu wypłaconego odszkodowania w kwocie 1932 zł.

Pozwany naprawił uszkodzenia ww. trzech przęseł (tj. uszkodzenia innego niż z dnia 13 września 2017 r.), za co zapłacił 14415,60 zł.

Dowód:

- opinia k. 56-60,
- wezwanie do zapłaty k. 61-62,
- potwierdzenie odbioru k. 63-64,
- wezwanie do zapłaty k. 65,
- potwierdzenie odbioru k. 66-67,
- faktura k. 86,
- fotografia k. 87,

- projekt k. 88

Sąd zważył, co następuje

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w toku postępowania dokumentów oraz zeznań świadka K. S.. Sąd z urzędu nie dopatrył się żadnych powodów, by podważyć ich wiarygodność, co pozwalało uznać je za właściwe i za miarodajne źródło informacji o stanie faktycznym sprawy.

Istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było ustalenie, czy miała miejsce wypłata nienależnego świadczenia przez powoda na rzecz pozwanego.

Zgodnie z art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Kolejno zgodnie z art. 410 § 1 k.c. przepisy artykułów poprzedzających stosuje się w szczególności do świadczenia nienależnego. Wreszcie zgodnie z normą zawartą w art. 410 § 2 k.c. świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. Natomiast jak stanowi norma zawarta w art. 411 pkt. 1 nie można żądać zwrotu świadczenia jeżeli spełniający świadczenie wiedział, że nie był do świadczenia zobowiązany, chyba że spełnienie świadczenia nastąpiło z zastrzeżeniem zwrotu albo w celu uniknięcia przymusu lub w wykonaniu nieważnej czynności prawnej.

Po pierwsze nie ma racji powód twierdząc, że nie miało miejsca zdarzenie powodujące zgłoszoną do niego szkodę. Jak zeznał K. S. spowodował on szkodę polegającą na wgnieceniu jednego przęsła. Tak też opisał to uszkodzenie w oświadczeniu z dnia 13 września 2017 roku. Z protokołu szkody z dnia 2 stycznia 2018 r. wynika, że powód tym oświadczeniem dysponował. Kolejno w tymże protokole również podano, że uszkodzenie dotyczy jednego przęsła. Pozwany nie kwestionował okoliczności, że dach nosił też inne uszkodzenia niż to z dnia 13 września 2017 r. Na zdjęciach powoływanych przez powoda jako uzasadnienie roszczenia wskazywano właśnie jedno z takich innych uszkodzeń – 3 przęsła (i tego też dotyczy opinia na k. 56). Tyle że powód jeszcze przed wyliczeniem odszkodowania i jego wypłatą, mailem z dnia 8 stycznia 2018 r. został poinformowany przez sprawcę, że nie spowodował uszkodzenia tychże 3 przęsła, a jego działanie spowodowało wgniecenie tylko jednego przęsła. Pozwany dysponując tym materiałem ustalił odszkodowanie na poziomie 1932 zł i je w dniu 12 stycznia 2018 r. wypłacił. To pozwala na stwierdzenie, że miało miejsce zdarzenie generujące odpowiedzialność odszkodowawczą powodowej spółki, która odpowiadała za sprawcę jako ubezpieczyciel OC. Nie ma miejsca sytuacja, że wypłacono odszkodowanie mimo braku zdarzenia powodującego szkodę. To już jest wystarczającą podstawą do oddalenia powództwa, ponieważ na tej fałszywej tezie (braku zdarzeniu wywołującego szkodę) opiera się powództwo.

Jeśli powód uważa, że wypłacone odszkodowanie jest zawyżone to powinien to wykazać, a żadnego dowodu na określenie jaka powinna być wysokość odszkodowania nie zgłosił.

Kolejno na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd stwierdza, że nie dość że miało miejsce zdarzenie wywołujące szkodę, to powód miał pełen materiał pozwalający na ocenę jego skutków i wyliczenie odpowiedniego odszkodowania – oświadczenie sprawcy z dnia 13 września 2017 r., protokół szkody z 2 stycznia 2018 r. oraz mail sprawcy z dnia 8 stycznia 2018 r.. W tym układzie uznać należy, że wypłacone po tych datach odszkodowanie, wynikało z rozważenia również tego materiału i powód przy określaniu odszkodowania o ten materiał się opierał. Rację ma też pozwany twierdząc, że ewentualnie daje to podstawę oddalenia powództwa również na podstawie art. 411 pkt 1 k.c. Sąd Rejonowy jednakowoż stoi na stanowisku, że norma zawarta w tym, przepisie nie ma zastosowania, ponieważ powód spełniając świadczenie był do tego zobowiązany, jako ubezpieczyciel sprawcy. Roszczenie oparte o treść art. 410 § 2 k.c. nie zasługują więc na uwzględnienie. Jeszcze jako dodatkowy argument za uznaniem, że wypłacone odszkodowanie

dotyczyło uszkodzenia dachu spowodowanego przez K. S., należy uznać fakt, że naprawa błędnie określanych jako uszkodzonych w dniu 13 września 2017 r. trzech przeszł kosztowała 14415,60 zł, a więc o wiele więcej niż wypłacone odszkodowanie. Musiało ono w tych realiach dotyczyć wgniecenia z dnia 13 września 2017 r..

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu, zawarte w pkt II wyroku znajduje podstawę prawną w art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Na koszty poniesione przez pozwanego składają się opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w kwocie 900 zł zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804). O braku podstaw przyznania radcy prawnemu zwrotu kosztów dojazdu do Sądu wg na podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej w związku z przepisami rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz.U. Nr 27, poz. 271 ze zm.), wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r. w sprawie III CZP 26/16.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...) K. S. (...)
4. (...)